

РЕШЕНИЕ

№ 1780

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 26.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **9138** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно – процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на Р. А. Д. срещу Заповед № РД-15-1322 от 03.07.2019 г. на началника на Дирекция „Национален строителен контрол“ (ДНСК), с която е прекратено служебното ѝ правоотношение на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл – поради „съкращаване на длъжността”, считано от 04.07.2019г.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и в несъответствие с целта на издаване. Сочи се, че заповедта неправилно е издадена преди изтичане на 1-месечния срок на предизвестие, при липса на посочено основание и липса на акт на споделената администрация за утвърждаване на новото длъжностно разписание в нарушение на ПМС № 127/22.05.2019 г. Твърди се непосочване на точен размер на дължимите обезщетения. Навеждат се доводи, че по новоприетия Устройствен правилник на ДНСК щатните бройки са увеличени в сравнение с отменените от 318 на 334 броя, което изначално не можело да доведе до съкращаване на длъжности. Моли да се отмени оспорената заповед. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира разности.

Ответникът -началник на Дирекция „Национален строителен контрол“ чрез процесуалния си представител в с.з. и в писмено становище оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Не се спори, че Р. А. Д. е заемала длъжност „старши инспектор“ в Регионален отдел „Национален строителен контрол“ С., РДНСК ЮЗ. Според чл.15, ал.1, т.3 от отменения Устройствен правилник (УП) на ДНСК /л. 95 от делото/ специализираната администрация на дирекцията е била организирана в шест регионални дирекции за национален строителен контрол с 28 Регионални отдела "Национален строителен контрол" към тях, щатните бройки за които са били общо 300.

С ПМС № 127 от 22.05.2019 г. е приет нов УП на ДНСК, според който специализираната администрация е организирана в Дирекция "Въвеждане в експлоатация и консултанти" и Главна дирекция "Строителен контрол" с 28 териториални звена - Регионални дирекции за национален строителен контрол (РДНСК) /л. 84 от делото/, щатните бройки в които са общо 334.

Със заповед № РД-13-160 от 31.05.2019 г. на началника на ДНСК /л.14 от делото/на основание чл.6, ал.1, т.3 и т.6 от УП на ДНСК, във връзка с ПМС № 127/22.05.2019 г., е закрит Регионален отдел „НСК“ – С., както всички останали 28 броя регионални звена, и са открити нови такива. Със заповедта е утвърдена Главна дирекция „Строителен контрол“ с общо 334 щатни бройки, от които 21 бройки в РДНСК С./л.27 и 28/ включително 5 щатни бройки за „старши инспектор“ в Отдел „СК“ и 2 щатни бройки в Отдел „Въвеждане в експлоатация“.

Според представено от ответника поименно длъжностно разписание към 31.05.2019 г. жалбоподателят е упражнявал длъжността си в Регионален отдел „НСК“ – С.. В него са утвърдени общо 32 щатни бройки, от които 14 за длъжността „старши инспектор“, обхващащи 5 вакантни бройки. /л.47 от делото/.Според длъжностното разписание на ДНСК, в сила от 01.06.2019 г. в РДНСК С. са утвърдени общо 21 щатни бройки, от които 5 бройки в отдел „Строителен контрол“ и 2 щатни бройки в отдел „Въвеждане и експлоатация“ (една от които е по чл.15 от ЗДСл).

С оспорената заповед № РД-15-1322 от 03.07.2019 г. на началника на ДНСК е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл – поради „съкращаване на длъжността“, считано от 04.07.2019 г.

Видно от ръкописното отбелязване в заповедта, същата е връчена на жалбоподателя на 04.07.2019 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена на 17.07.2019 г. – в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт съгласно чл.124, ал.1 ЗДСл, поради което е процесуално допустима.

Съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Съгласно чл.6, ал.1, т.7 от Устройствения правилник на ДНСК, в сила от 01.06.2019 г., началникът на ДНСК упражнява функциите на орган по назначаването и

освобождаването на държавните служители, поради което следва да се приеме, че актът за едностранно прекратяване на служебното правоотношение е издаден от компетентен административен орган по смисъла на чл.106, ал.1 ЗДСл.

Съгласно чл.108, ал.1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Противно на твърденията в жалбата, оспорената заповед отговаря на изискуемото законово съдържание, вкл. с отбелязване на правното и фактическо основание за издаването ѝ. Неконкретизирането на размера на дължимите при прекратяване на правоотношението обезщетения не може на самостоятелно основание доведе до незаконосъобразност на акта. Същото важи и за неспазване на срока на връченото предизвестие № РД-15-1241/03.06.2019 г.

Съдът не откри допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати органът по назначаването би постановил акт в противен смисъл. Спорът е изцяло материално-правен относно наличието на реално съкращаване на длъжността.

Според легалното определение на чл.2, ал.1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията - длъжност в администрацията е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема, и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. Изложеното установява основните белези на понятието: нормативно определена позиция, изразяваща се в система от функции, задачи и задължения, утвърдени с длъжностна характеристика. Следователно, за да се приеме, че една длъжност е реално съкратена по смисъла на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, трябва да бъде установено, че тази длъжност вече не фигурира като наименование /нормативно определена позиция/ в щатното разписание на съответната администрация и като съвкупност от определени функции, задачи и задължения, утвърдени с длъжностна характеристика. Двете предпоставки следва да съществуват кумулативно. Доказателствената тежест за установяване на тези обстоятелства е на ответника като орган по назначаването, т.е. органът по назначаването носи доказателствената тежест за обстоятелството, че е извършено реално, а не фиктивно съкращаване на процесната длъжност.

Първата предпоставка – длъжността „старши инспектор“ в РДНСК С. да не съществува като нормативно определена позиция, се установява от представените от ответника щатни разписания – преди и след 01.06.2019 г. От съществуващите 14 щатни брой в Регионален отдел „НСК“ С. в новооткритата дирекция РДНСК С. са останали 8 щатни бройки, като са съкратени и съществуващите вакантни бройки. Намалването на щатните бройки е една от формите на съкращаване на длъжността. Изцяло в оперативната самостоятелност на органа по назначаване е да определи, в рамките на установената с УП обща численост на администрацията, с какви конкретни длъжности ще осъществява изпълнителните функции.

Доводите на жалбоподателя за необходимост от „акт на споделената администрация“ за утвърждаване новото длъжностно разписание на началника на ДНСК от министъра на регионалното развитие и благоустройството, не намират

основание в закона.

Утвърденият с ПМС № 127/22.05.2019 г. УП на ДНСК възлага в компетентност на началника на ДНСК да утвърждава длъжностното разписание на дирекцията в рамките на структурата, установена с Устройствения правилник (чл.6, ал.1, т.6). Нито ПМС № 127/2019 г., нито УП на ДНСК, съдържат норма, която да вмениява задължение за министъра на регионалното развитие и благоустройството (РРБ) да утвърждава актовете на началника на ДНСК, с които последният упражнява функциите си по чл.6, ал.1, т.6 от УП на ДНСК. Напротив, точно в изпълнение на тази компетентност началникът на ДНСК е издал заповед, с която в рамките на утвърдената с Устройствения правилник численост на администрацията, е разпределил мястото по длъжностно разписание на отделните длъжности в нея. Преценката му за увеличение на едни щатни бройки (напр. в общата администрация) за сметка намаляване на бройките за други длъжности е изцяло в неговата оперативна самостоятелност и не подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Противно на твърденията в жалбата, съдът не осъществява контрол за целесъобразност. Ето защо, доводът на жалбоподателя, че единствено поради увеличение на общата численост на администрацията с новия УП в сравнение с отменения, не може да се извършва съкращаване на длъжности, е неоснователен. Релевантно в тази връзка е единствено преминаването на съвкупността от определени функции, задачи и задължения, утвърдени с длъжностната характеристика и характерни за конкретна длъжност (в случая „старши инспектор“ в Регионален отдел „НСК“) в някоя от новите длъжности.

Видно от представените от ответника длъжностни разписания, преди и след 01.06.2019 г., в териториалното звено, в което е бил назначен жалбоподателят, се е запазила длъжността „старши инспектор“ в два отдела „Строителен контрол“ и „Въвеждане в експлоатация“. Жалбоподателят няма твърдения, че заеманата от него длъжност е преминала като съвкупност от функции и задачи в конкретна друга длъжност, но съдът е длъжен да осъществи служебен контрол за законосъобразност в тази връзка. При сравнение между длъжностната характеристика на жалбоподателя и новоутвърдените такива за длъжностите „старши инспектор“ в двата отдела „Строителен контрол“ и „Въвеждане в експлоатация“ се установяват съществени различия във функциите и задачите им. Изложеното обосновава извод за материална законосъобразност на оспорения акт – налице е реално премахване на заеманата от жалбоподателя длъжност „старши инспектор“ в Регионален отдел „Национален строителен контрол“ С. като нормативно определена позиция в щатното разписание на РДНСК С. и като съвкупност от определени функции, задачи и задължения, утвърдени с длъжностна характеристика.

Не се установява от събраните по делото доказателства превратно упражняване на власт по смисъла на чл.146, т.5 АПК. В рамките на оперативната си самостоятелност органът по назначаване е упражнил правомощията си по чл.6, ал.1, т.6 и т.7 от УП на ДНСК с цел оптимизиране дейността на администрацията и осъществяването ѝ по най-икономичен и най-благоприятен за държавата и обществото начин по смисъла на чл.6, ал.4 АПК.

По изложените вече съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК, жалбата следва да се отхвърли като неоснователна, осъществени са изискванията на чл.106, ал.1, т. 2 от ЗДСл и издадената заповед е законосъобразна.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не се дължат разноски.

С оглед направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноси, на същата се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Р. А. Д. срещу Заповед № РД-15-1322 от 03.07.2019 г. на началника на Дирекция „Национален строителен контрол“ (ДНСК),

ОСЪЖДА Р. А. Д. да заплати на Дирекция „Национален строителен контрол“ (ДНСК) юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: